

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marția, Joia și Sâmbăta.

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațunea tipografiei arhiepiscopice Sibiu, strada Măceșarilor 47
Corespondentele sînt a se adresa la:
Redacțunea „Telegrafului Român”, strada Măceșarilor Nr. 43.
Epistole nefrancate se refușă. — Articuli nepublici nu se înapoiază.

INSERTIUNILE

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori 15 cr. rîndul cu litere garzou — și timbra de 30 cr. pentru 50-care publicare.

Puncte negre.

Până la călătoria lui Giers, a ministrului rusesc de estere, orizontul politic al Europei părea destul de limpede. Se credea, că cu încetarea luptelor din Erțegovina și Crivoscia și cu campania cea scurtă din altă parte a lumii din Egipt, electricitatea din atmosfera politică s'a consumat. Jocul armelor, cugeta omul, că va fi înlocuit cu desbateri diplomatice, cari vor mai repara, cât se va pute, edificiul păcii europene.

Dar eată, se desface o peatră mică din munte, neînsemnată la vedere, care cu cât se rostogolește mai departe, cu atâta crește și amenință să sdrobească picioarele de lut ale păcii europene.

Giers pleacă într-o călătorie în afaceri de familie. În călătoria sea se abate pe la Varzin, unde petrecea Bismarck. De acolo merge la Berlin, de unde trece mai departe în Italia.

Cu cât diplomatul rusesc merge mai departe, cu atât și comentarele despre călătoria lui su înat dimensiuni mai neliniscitoare. Și acum, când e vorba că la reînțocire diplomatul rusesc se va abate pe la Viena, comentarele călătoriei versu deja scânteie și flăcări, încât orșul ne deprins cu arătări de aceste nu mai scie, în cătrău să privească și cu atât mai puțin să se orienteze, dacă și în care parte are să se descarce tempestea.

Alianța austro-ungaro-germană era până aci nu numai un lucru care nu se putea trage la îndoială, ci era tot odată și o garanție a păcii europene.

Cetească cineva oficioase și neoficioase din Berlin și Germania, cetească și oficioase din Austro-Ungaria și va sta înmărmurit de schimbarea de preste noapte, ce i se înfățișează.

Pe când mai nainte era un cuget și o inimă, că alianța austro-germană garantează pacea Europei, astăzi aceleași foi de o parte aud deja tropotul

cailor căzăcesci și zruitul sgomotos al tunurilor grele rusesci, apropiinduse de granițele Germaniei, și de altă parte vedă alianța cea sigură între Germania și Austro-Ungaria clătinauduse din temelii.

Oficioasele noastre își dau încă silința de a ascunde și tropotul căzăcesc și clătinauduse alianței. Foi de calibrul jiarului „Köln, Ztg.” însă, nu vor să mai ascundă nimica, ci suflă în trâmboița de alarmă. Mai mult. Aceleși se aruncă cu o vehemență neobișnuită asupra Austro-Ungariei, înfățișându-o ostilă teutonismului Germaniei și cochetând cu rusismul, cu care, pe socoteala Germaniei, vrea să împartă orientul. Guvernul austriac și majoritatea parlamentară austriacă este timbrată de un fel de panslavism, care vrea să întrefină amicitie privată cu Rusia spre scopul îndigitaț.

Ungaria, ca atare, își are și ea partea sa.

Maghiarii, cari astăzi fac Ungaria, sînt calificați de cosmopolii, cari acasă sînt maghiari și în afară prietini cu toată lumea, și cari consideră o Ungarie independentă de o necesitate europeană, de o scăpare și bulevard al libertății, creșd că toată lumea este datoare a sta bună pentru această Ungarie independentă. Va se dică Ungaria, care rașimă și ea foarte mult pe alianța amintită mai sus, se vede și ea dată în judecata presei bismarckiane.

Cum dară au să se descurse încurcăturile aceste, lângă care mai vine a se adauge, că alianța austro-ungaro-germană e încheată pe cinci ani cu avis de un an?

Ajungend la acest punct ne aducem aminte de întălnirea dela Danzig, despre a cărei scop și rezultat n'a străbătut până acum nimica în public; ne aducem aminte de amenințările din „Berliner Tagblatt” din vara trecută și ne întrebăm, că toate aceste au evaporat de nu li se mai scie de urmă? Nu cumva aceste sînt sbeute în punctele negre, care se

arată acum deja ca nuori negri pe orizont?

Bărbații de stat ai monarhiei austro-unguresci trebuie să și scie da seamă de toate aceste și credem că ei nu vor duce monarhia prin o alianță atât de laudată la o isolare tocmai în momentele cele mai critice, cari amenință ca din senin pacea Europei.

Nu sîntem inițiați în arcelele politice și de aceea nici nu intrăm mai afund în cestiuni atât de complicate.

Pentru noi românii din monarhia austro-ungurescă este de ajuns, ca să fim deștepți și să șcim de situațunea cea complicată.

Șciind și numai atăta ne este de ajuns, pentru ca să căștigăm convingerea, că acum, mai mult ca ori când altă dată, avem datorință strinsă a ne grupa cu toții pe lângă stindardul intereselor noastre naționale patriotice.

Una și nu multe să fie credința noastră politică, ca să nu se implinească la noi țisa scripturii: „bate-vou păstoriul și se vor risipi oile.”

Deci, să stăm bine, să stăm, nu cu frică, ci cu băgare de seamă și să luăm aminte, cum se vor desvolta evenimentele mai departe. Să luăm aminte ca nimica să nu ne surprindă și să ne treacă, cu vederea cum ne-au trecut evenimentele dela 1867 încoace.

Înainte de toate solidari trebuie să fie românii din Austro-Ungaria. Solidaritatea ne-au dovedit dela 1848 și la 1861—4 căt a fost de binecuvîntată pentru sporiul în luptele naționale politice.

Însă acest seump juvel politic nu trebuie aruncat și trântit în ori ce defecțiune politică. Solidaritatea, trebuie să ne deschidem bine ochii, unde o aplicăm.

Astăzi ne aflăm într-o situațune creată, prin ajutorul unor întămplări, de compatrioții nostri maghiari. Lucrurile cari constituie situațunea, sînt așa de înșinate, încât nu putem vorbi de nici un fel de direcțiune în concret. Tot ce putem face este, să arătăm lumii ne-

ajunsurile noastre. Tot ce putem face este ca să ne aparăm de insultele și injuriile ce se aruncă asupra noastră de negânduni-se cu „titluri” drepturile și existența națională.

Să fim dar cu priveghiare, dar tot-olată și activi. Activitatea, ca și priveghierea noastră să nu se manifesteze numai prin vocea unor foi și a câtorva articuli, căci nu vom ajunge la țintă.

Cum am fost de încheeați în 1881, când am ales delegații la conferența ce se aruncă asupra noastră de negânduni-se cu „titluri” drepturile și existența națională.

Precum vedem, cluburile, cari au ales delegații, e de lipsă să nu se lănghească și să nu se destrame, eată, unde s'au destrămat, să se reconstruească. Inteligența din trênele să fie activă și să caute căi și mijloace permise de lege, ca alegătorii nostri să fie în curent despre evenimentele mari și mici, ca să se scie orienta cu toții în urmarea atitudinii politice și să nu se dea în mâinile acelor, cari vor veni mai întăiu, ca să-i seducă pentru scopuri partionare.

Să priveghiam că țilele sînt grele!

Revista politică.

Sibiu, în 10 Decemvre.

Preferența între toate evenimentele o au astăzi scriile alarmătoare, care isvorăsc din cabinetul de estere din Berlin. „Köln, Ztg.” este foarte spornică în materie de scrii de aceste. Un corespondent din Berlin scrie la foaia din Colonia „că alianța austro-germană nu ar fi pe placul unor politici din Austria și Ungaria. Aceasta este un secret public. Panslavii austriaci, și de aceștia sînt mulți, ved în alianță o predecă pentru o amicitie privată austro-rusăască, care are să producă rodul dărăbuiri Turciei și împărțirea acesteia între cele două împărății. Urmarea mai departe ar fi, alianța împărățiilor sub conducerea țarului alb,

FOIȚA.

Din poveștile uncheșului sfătos.

Despre pomul crăciunului.*

(Urmare)

Românii, tot în Decemvre, adecă tot la solștiul de earnă, serbau cam același lucru, însă în cinstea lui Saturn, un țeu de ai lor, căruia Grecii îi țiceau Cronos, adecă țeu V r e m e. Serbarea lor era într-o aducerea aminte despre libertatea și egalitatea ce domnise în țilele stăpânirii acestui țeu, și pentru belșugul și bunul trai al oamenilor, căt a domnit Saturn.

La aceste serbare Romanii da drumul robilor lor să se veselească și dănsii după pofta inimii lor. Ba încă mulți din domni slugeau pe robii lor la masă în țilele acestor serbători. Robii earăși mulți din ei, cari nu și cunoșeau lungul nasului, ocărau și înfruntau pe domni lor, cum le venea la gură, și nimeni nu le putea să le facă nimic pentru aceasta.

Aceste serbători sgomotoase, în

care se petreceau fel de fel de neconvinișe, se numeau Saturnale.

Cetățenii în aceste țile și trimiteau daruri unul altuia. În ajun copii din Roma, unii umblau din casă, în casă, poftind gazdelor toate bunurile de pe pământ. Alții umblau îmbrăcați în haine schimbate și cu măști de dobitoace, tocmai cum fac astăzi copii Românilor, când umblă cu brezina, vasilița, plugulețul și altele. A doua îi umblau cu rămurele verzi și țiceau oamenilor, la mulți ani și alte alea, cum fac astăzi copiii nostri cu Sorocova.

Pe atunci anul nu începea la Solștiul de earnă. Mai țărțiu s'a hotărât să fie la 1 Ianuarie.

Multe ar mai fi de țis asupra acestor serbători ale saturnalelor la Romani; dar mi e teamă să nu vi se urască ascultând la nagode de acestea. Mă răginesc aci, cugetând că nu trebuie să mi dau toată procopsala de față, căci mie nu mi mai rămâne nimic.

Așa stăteau lucrurile când s'a întemeat creștinismul. Sfinții părinți

vădend aceste datini înrădăcinate la popoarele ce se creștinaseră, și de oare ce serbătorile păgănesci cădeau tot cam odată cu nasceră lui Christos, lăsară pe popoare să și facă veselile în voe, fie-care după datina sa; însă le dete o întorsură creștinească și astfel remaseră până în ținea de astăzi. Și fiindcă popoarele și یتaseră ce însemnau acele veselii ale lor pe vremile de demult, lucrarea sfinților părinți fu primită de bună.

Mai în urmă anul nu hotărindu-se să înceapă la 1 Ianuarie, sfinții părinți îngădură Romanilor ca și veselile să le împartă în două. O parte din ele rămăseră pentru crăciun, eată alta se așelără la anul nou.

La noi obiceiurile dela crăciun și dela anul nou, venite cu gloatele, dela Roma, pe care le aduse Traian împăratul, nu s'au schimbă nici căt negru sub unghie, până azi cu toată întorsura creștină ce le detără sfinții părinți; căci tir mi-e serbarea reînțocirii sau biruinței soarelui asupra vrăjmașilor, tir mi-e serbările libertății și a fericii popoarelor, tir mie

veselile dela Nasceră Mântitorului neamului omenesc din robia păcatului mie unuia mi se pare că tot într-o oală ferb.

Atăta numai că trebuie să ție ce a apucat dela moșii, dela strămoșilor lor ca la ori-ce vreme de trebuință să cunoască fie care, cine sînt ei și de unde se trag.

Ear dacă va fi să ajungem la poveștea cu o turmă și un păstor, atunci se schimbă vorba. Când și-or lasa alte neamuri obiceiurile și datinile lor numai atunci să ni le lășăm și noi pe ale noastre.

Acum după ce v'am spus tot ceea ce d-voastră țții de mai nainte, ia să o întorcem și pe foaia cealaltă, să vedem ce cuvintează.

După așezarea gloatelor romane aduse de Traian împărat, aici pe pământul nostru, s'au sculat o sumedenie de neamuri, unele mai sălbatice și mai rășboinice, cu armă și cu foc ca să se facă stăpâni ei pe pământul apucat de noi. Însă cum spune țicătoarea.

o alianță a cărei ascuțiri ar fi îndreptată contra teutonismului. A doua sortă de adversari ai alianței austro-germane, în lăuntrul monarhiei habsburgice, sînt c o s m o p o l i t i i c i crescuți în ideile francezo-liberale, cari acasă sînt maghiari și în afară preținși lumen întregi, cari consideră o Ungarie independentă de o necesitate europeană, de scapare și bulevard al tuturor libertăților și cred că toată lumea e datoră a interveni pentru această Ungarie independentă; cari însă afară de Ungaria numai cred nimica de lipsă, nici întregitate Germaniei, nici a Austriei, nici a altui stat*. Corespondența se ocupă apoi cu politica maghiară din 1870 contrară Germaniei și despre ninsuțele din monarhie de a paralisa alianța austro-germană. Corespondența amenință cu mîna liberă, după ce va expira termenul alianței în 1884.

Foile vienezii și budapestane caută să slăbească puterea amenințărilor dela Berlin și asigură că de un conflict cu Germania nu poate fi vorba.

Spațiul nu ne permite a înregistra tot ce se scie în obiectul acesta. Vom reveni.

Englitera a invitat puterile la conferința din năreană.

Traducem și publicăm mai la vale, dîce „Românul” de Mercuri, un foarte însemnat articol al ziarului parisian „Le Bien public” inserat în fruntea numărului său dela 11 Decemvrie, sub titlul „Români și Unguri”.

E de prisos a mai atinge atențiunea asupra acestei lucrări, căci ea se recomandă în dejanus prin tonu-i împaciuntor, prin simțămîntele ce exprimă și prin vederile clare, înalte și de cel mai mare interes politic, asupra cărora adînc și serios trebuie să cugete toți, și mai cu osebire cei cărora sînt direct adresate.

„Telegraful” despre Ciangăi.

Ziarul Bucurescian „Telegraful” scrie asupra acestui teme în nrul său de Mercuri următoarele:

Luna trecută a sosit la Pesta o deputațiune a așa numiților ciangăi din Bucovina. Această deputațiune s'a declarat de a fi trimisă din partea a 20,000 de ciangăi, cari locuiesc partea României, cunoscută sub numele de Bucovina. Deputațiunea cere într'un mod energic ajutor dela Dieta și guvernul maghiar, ea declară că scăpînd de procesul de romanizare, la care se află supuși, sînt eșuși a muri de foame și nu se mai pot susține cu toată inteligența și forța lor de rezistență extraordinară, cu care, după spusele maghiarilor, s'afă înzestrăți.

Renunțăm prin ignoranța sa, istoricul maghiar László Mihály, în opera sa fantastică intitulată: „Frații noștri din

Orient” nu ține de loc compt de faptul nedubitabil că acești Ciangăi înaintă cu v'ro 200 de ani au trecut munții Carpați și s'au stabilit în Bucovina; cauza emigrațiunii din patria lor a fost că se v'edură eșuși a muri de foame și nu se mai puteau susține „cu toată inteligența și forța de rezistență extraordinară” a neamului maghiar.

„Sături de viața nomadă, dîce preotul Tonka (numul din delegații), Ciangăii din Bucovina cerură voiă de-a se reintoarce în patria lor.”

Cererea e logică și legitimă, după părerea noastră nimic n'ar fi mai nimerit din partea guvernului maghiar de căt a sprijini aceasta.

Ce se va întâmpla după ce Ciangăii se vor permuta era în Ungaria este un alt lucru: înșe d. patrioții din Pesta nu pot și n'au drept moral de-a refusa acestor maghiari de a se reintoarce, de unde al pleacă.

Miseria înșe e mare în Ungaria, cetiții noștri cunosc faptul, că din an în emigrațiunea din Ungaria crește mereu; guvernul maghiar împăsmîntat de mărimea valorilor emigratoare, cari părăsesc țeara, a creat legi excepționale pentru a opri această emigrațiune. Așa fiind, rezultatul reintoarcerii Ciangăilor devine mai mult decât vedit, ei nu vor putea sta mult în regatul maghiar și instictele lor de popor mongol-nomad îi vor împinge era să părăsască țeara pe care o cred de patria lor.

Deputațiunea de Ciangăi a fost compusă din 7 înși, 6 țărani cu căciuli mari și conducătorul lor preotul protestant Carol Tonka. La banchetul ce li s'a dat în clubul scriitorilor și artiștilor din Pesta unul din membrii deputației și-a arătat înțelepciunea ridicînd un toast pentru „generațiune superioră al oblađurii unguresci, ministru Koloman Tisza!”

Maj. Sa a promis deputației, că va face tot posibilul spre a realiza doriențele Ciangăilor. Asemenea promisiuni li s'au făcut cu din partea ministrilor și a deputațiilor. Și noi le dorim Ciangăilor bucovineni ca să și vadă căt de curînd visul cu ochii, ne temem numai ca nu cumva până ce se vor așeza cele 20,000 sultete în pustiele Ungariei să fie silite alte o sută de mii a părăsi țeara din cauza miseriei, ce copleșește și aici pe țărani.

O altă chestiune asupra căreia a fost atrasă dîile din urmă atențiunea presei maghiare ne face a încheia chestiunea Ciangăilor din Bucovina ca chestiunea confrăților lor din Românie. Săptămăna trecută cu ocaziunea discuțiunii asupra capitolului sub vențiunii și burse din bugetul Ungariei, s'a atins în Dieta maghiară și chestiunea ajutorării Ciangăilor de dincolo de Milcov. Eată în resumat ce s'a vorbit în această privință:

„Deputatul Adam Lazăr: De 10 ani v'ot rog să votați burse pentru tinerii ciangăi din Moldova, ca să poată veni în Ungaria la scoalele pedagogice, spre a se pre-

para de învățători, pentru scoalele maghiare din acea țeară, și n'ați făcut.

„Coloman Thaly: Scopul nostru trebuie să fie să aducem pe toți Maghiarii din România și din Bucovina și să-i colonizăm în Ungaria. Deci ași voi să află dacă guvernul a făcut ceva pe cale diplomatică în scopul acesta și cu ce rezultat? Eu cred că în România sînt cu toții peste 250 mii de Maghiari, ear mai înainte au fost 300 de mii și mai de mult, 500 de mii, căci Cumani și Pecenegii au fost Maghiarii și Moldova era a Maghiarilor. După acestea Thaly pretinde, că guvernul Maghiar s'afă scîmb, dînd guvernului României căte doi români pentru un maghiar.

„Ministrul finanelor, comitele J. Szapary răspunde lui Adam Lazăr, că guvernului unguresc nu'i prea dă mîna să ajute ciangăii din Moldova în modl precum cere el din cauza, că atunci și guvernul României ar putea cere dreptul de reciprocitate, că adevă să ajute și el cu burse pe tinerii români din Ungaria, ceea ce nu se poate suferi. Ministrul înșe scie și recomandă altă cale, adevă: di-versele societății filantropice și scolastice private, acelea să ajute pe ciangăii din Moldova.

Lui C. Thaly, ministrul i răspunde că s'au și luat măsuri pentru aducerea ciangăilor în Ungaria, că începutul se face cu cei din Moldova, că ciangăii vor fi așezați dela riu Tisa încoace pe la Bănat, îndată ce se vor termina lucrările descăerii bălților și altor izvoare apose, că li se vor pune condițiuni de colonizare căt se poate mai ușoare.

Bietul Thaly declară franc că Pecenegii au fost maghiari, ne declară deci că Moldova a fost maghiară de oare ce acest popor locui un timp foarte scurt această parte a României; d. Coloman Thaly e modest în declarațiunea sa, căci putea să dîcă și mai mult, fiindcă istoriografi ruși și slavi declară că pecenegii, un popor mongol, locuiau altădată Volga, Don și apoi Sudul Rusiei și Dniprul, așa fiind Rusia dela Ural și până la Dnistru era și ea a Maghiarilor; apoi dacă vom lua în considerațiune că Hunii și ei erau maghiari și că Attila a străbătut până la Châlons și până la porțile Romei, Italia deci și Franca sînt ale Maghiarilor.

Pentru a convinge pe onorabilul deputat maghiar, sîntem forțați a cita aici pe celebrul monografist rus Costomarov, care dîce următoarele în volumul XI intitulat: „Rusia federală din antichitate”: Statele slave dela Sud fură pradă Pecenegilor și a Cumaniilor, a Bulgarilor și Tătarilor; Pecenegii veniră după Gopi și se așezară pe malul Achiubei, dar goniiți de bulgari plecară spre Don și apoi spre Bug și Doistru. Navlînd asupra Chievului hordelor lor fură respinse de înzăl Volodimir, ear de atunci ei n'au mai îndrănit să atingă statele slave dela Sud-Vest...”

dela inimă; aceste lucruri fură limba noastră românească și datinile și obiceiurile moștenite dela buni și dela străbuni.

Tocmai e acum în veacul nostru, vre-o cățiva oameni de-ai noștri și vre-o cățiva învățați de alt neam, care trecură pe aici, și v'edură jocurile, datinile, și auîndă colindele, bazele și dîcăturiile din graiul nostru, se desparte deodată și cunoscură că se cam potrivesc cu cele ce ceteriseră ei prin cărțile păgănilor Romani că sînt aiddoma cu ale lor.

Atunci prinseră a scrie, deteră țergului prin stampă minunea aceasta, și toți cu totul recunoscură că sîntem vița de romani.

Noi înșe pare că ne-am culcat pe urechia aia, cum se dîce, după ce ne-a cunoscut lumea cine sîntem noi, și lăsam să se strecoare pintre noi datinile și obiceiurile străine, și eată cum.

De cățiva ani a năboit în orașele noastre o mulțime de străini; ei au adus cu dînșii multe datine de ale lor, pe care Româniile le primesc, petruccă ei-că sînt la modă. O, bat-o nevoia de modă! Ea are să ne răpue!

Să povestesc una din aceste datine, ce s'ar pară că n'are nici o însemnătate, dară care poate să cază rău la văpsea.

Eu, în copilăria mea nu-mi aduc aminte să fi v'edut, ba nici pomeală nu era, ca se pue negustorii noștri potcoave la pragurile prăvăliilor lor. Din noăstră, eată ce cuntevate dîcăturiile noastre în privința potcoavelor:

Și-a lepădat potcoavele, adevă a murit Umblă după potcoave de cai morți. Adevă umblă după treburi care nu pot să aducă nici un folos sau își perde timpul degeaba. A potcovit bine pe cineva.

Adevă prin violența a înșelat pe neștine.

Acești străini vinud cu deșartele lor credințe, că adevă potcoave de cal găsite pe drum, aduce noroc la casa omului, mulți din ei și potcovără pragurile prăvăliilor.

La noi după cum auîndăți din dîcăturiile asupra potcoavelor, numai noroc nu însemnează.

(Va urma.)

În baza acestor considerațiuni într'un căt-va istorice, somăm pe onorabilii noștri vecini a nu se gena în deducțiunile lor și lăsam modestia, a declara franc preteștiunile lor asupra Fusiei, Italiei și chiar Franței, cel puțin până acolo unde a străbătut teribilul Atila.

Români și Maghiari.

Articulul ce urmează este cel din „Le Bien Public”, signalizat de noi în nrul nostru de Marți.

Articulul e scris într'un ton împaciuntor, clar și este de interes politic.

De aceea îl împărtășim în tot cuprinsul lui în traducere românească, precum urmează:

„Români din provinciile răsăritene ale imperiului austro-ungar se pot de sigur număra între desmoștenii soartei.

Această poporațiune latină de aproape patru milioane de suflete, ocupă un vast teritoriu, pe care e grupată în mase compacte: abia se află, în mijlocul atâtea des, căte-va aglomerațiuni mai mult sau mai puțin numeroase de locuitori de origine germanică sau maghiară.

Aproape totalitatea Românilor din imperiul austro-ungar locuiesc în țări care fac parte din Ungaria, numai de căți-va ani; acele țări sînt marele principat al Transilvaniei și partea Ungariei, care se întinde dela estremitatea apusană a Transilvaniei pînă la țergul stîng al Tisei.

Comparați cu populațiunile ce le sînt vecine, ei au în favoare-le nu numai vechimea originii, ci și superioritatea numărului; și cu toate acestea, situațiunea lor politică, care dela cucerirea maghiară în coace, era situațiunea unui popor subjugat, căruia n-ise stăpîni străini nu-i lăsară nimic din independența lui, a devenit și mai rea, în secolul al cincii-spre-ducele, când năvălitorii Unguri și Secui, în unire cu colonii Sacsoni, formară între dînșii un pact solemn pentru a lua Românilor pînă și umbra drepturilor lor civile, politice și religioase. Acest pact deveni legea fundamentală a principatului Transilvaniei; e cunoscut în istorie sub numele de *Unio trium nationum*. În starea de injosire creată prin acest pact, Români se găsiră nu numai supuși legilor ce guvernau atunci feudalitatea, dar se imaginară în contră-le măsuri de religioase speciale, care îi loviră în lîmba lor. E curios studiul vechiașurilor neaudeite îndurate de Români, chiar în momentul, când ideile de umanitate, de toleranță și de civilizațiune începeau a se răspîndi în toată Europa. Această apăsare a făcut pe poporul român să peară răbdarea de mai multe ori; de mai multe ori el a trebuit să recurgă la revolță, pentru a încerca să pună capăt abuzurilor comise în paguba lui. Dar toate aceste încercări au fost zadarnice. Forța a primat tot-dea-una dreptul.

Departate de a se imbuatăți condițiunea Românilor din Transilvania, ea deveni din ce în ce mai de nesuferită în cei dintâii ani ai acestui secol; cu toate acestea jugul ce li se impunea și în această epocă, luă un caracter deosebit. Cetățenii din orașe și seniorii unguri, concopînd idea de a maghiariza, prin toate mijloacele putințioase poporațiunile de rasă străină în mijlocul cărora trăiau, își aruncară mai întăiu ochii pe servii români, pe care deplorabila lor stare materială și spiri-tual lor puțin cultivat parea a-i face mai proprii pentru această asimilare; era vorba ca, exercitînd sistematic asupra-le un fel de constrîngere intelectuală, să-i fusioneze în naționalitatea

Apă trecea, pietrele rămân. Aceste neamuri, după ce au părăjolit și s'au opintit să steargă din fața pămîntului ori-ce urmă de romanitate, s'au strecurat și ele binișor una după alta, gonite de alte neamuri și mai barbare și mai numeroase.

Veacuri întregi bieții romănașii noștri fură siliiți a trăi tipulați prin păduri, vărți prin scorburile copacilor și ascunși prin văgăniunile munților pînă ce se treacă de pe capul lor o așa urgie dumnezească și omenească.

Când eșiră la iveală și se întoarseră pela locurile lor, Români fură mai tot ceea ce fuseseră când i aduseră Traian împărat în locurile acestea. Ce e drept, nu mai avură carte și de aceea, se vede, că putericiile de prin preajina noastră, nu voeau, vedeați d-voastră, dragii moșului, să se facă și din parte a trăi, măcar, la lumina soarelui, Români, precum firea i lășase pe dînșii.

Înșe, acelea neamuri vrăjmașe deși se cerca să despoaie pe poporul nostru de toate doveștile lui de romanitate, două lucruri nu le puteau smulge

ungară și se mărească astfel puterea și întinderea țărilor maghiare. Această idee era intențiată pe utopii ne-realizabile în zilele noastre: căci nu numai forța și neputincoasă de a desnaționaliza astfel un popor și a amesteca într-un mod atât de strâns două națiuni pe care le desparte tot; originea, moravurile, limba, religionea; dar, încât privească mai cu sebir pe Români, simțământul ce au despre rasa lor latină — simțământ pe care ei și l-au transmis într-un mod, ce nu știe astfel înconștințe, din generațiune în generațiune — a luat o desvoltare și un avânt încă și mai mare dela sfârșitul secolului trecut în coace și acesta tocmai la cea parte de Români, care e vecină cu Ungaria. Nu e dar încă mirare împotriva desperată ce au o oșur ori cărei încercări de maghiarizare ce s'a îndreptat asupra-le.

Nici o națiune n'a abuzat mai mult de avantajele pozițiunii sale pentru a face rău altei națiuni, cât au abuzat Ungurii pentru a face neajunsuri Românilor din provinciile austro-maghiare. Și cu toate acestea nu ne putem opri de a recunoaște că această atitudine a Ungurilor are ca punct de plecare un simțământ demn de admirațiune. Toți știu că acest popor are un patriotism ardent, multă mîntă căruia și-a putut păstra individualitatea în mijlocul atator elemente străine și ostile, dar care — tocmai din cauza intensității sale — devine adese excesiv și degenerază într-o trebuință violentă de a năbuși la alții acest simțământ atât de laudabil la sine.

Această tendință periculoasă se manifestă mai cu sebir în 1848, chiar în momentul când națiunea ungară revendica independența sa compromisă. În această epocă, fapt de necrețut, aceiași arme servă Ungurilor pentru ași apăra libertatea în contra dominațiunii străine, și pentru a exercita ei înșiși cea mai crudă apăsare în contra nefericitului popor român din Transilvania, care, din parte-i aspira la o viață mai independentă. Ungurii n'ar trebui să uite atât de curând desastrelor ce le a cauzat inconștința purtării lor politice.

În această luptă, pe atât de bizară pe cât și înverșunată, Românii din Austria avură pentru un moment sorții de a dobândi bunele grații ale guvernului din Viena, care le acordă drepturi egale cu ale celorlalte națiuni, din care se compune imperiul. Dar mai fericiți în urmă și admirabil servicii de împregiurări, Maghiarii scurta să se folosească de nefericirile încercate de Austria în 1866; ei dobandiră alipirea la regatul Ungariei a vechiului principat al Transilvaniei. Această încorporare se făcu fără consimțământ și în contra voinței Românilor, adevă a părții celei mai mari din populațiunea Transilvaniei.

Astfel, când trebuia de a organiza noua provincie, în loc de a ține seamă de deosebirea raselor într-unite sub aceeași administrațiune, în loc de a păstra și de a desvolta dispozițiunile echitabile, pe care Austria scuse să le ia în favoarea lor, guvernul unguresc — fără a se îngriji de trebuințele nou create de avântul spiritului public, a recurs la tot felul de mijloace ilicite pentru a obliga pe Români să renunțe la limba lor și ale impune limba maghiară, pe care pretind a o face unică și singură în țară, unde, din cauza multiplicității raselor ce o locuiesc, până la 1848 limba latină a servit pentru toate tranșacțiunile oficiale.

Sub patronajul și cu sprințul autorităților, se formară numeroase societăți, cari urmăriră în modul cel mai activ lucrarea de maghiarizare, ale căreia rezultate reale sau imaginate fură relate cu sgomot în toate publicațiunile statului.

Națiunea și guvernul ungar au

avut totdeauna grigie de a procura presii europene informațiuni eronate și de natură a înșela publicul asupra lucrurilor ce se petrec în realitate în Ungaria. Ei au isbutit ași da la mulți oameni meritul de a fi un guvern și o națiune animați de spiritul cel mai liberal; dar ceea ce n'au spus este că în Ungaria nu numai statul n'a deschis scoale naționale pentru populațiunile ce nu aparțin rasei maghiare, ci și că întrebunțază toate mijloacele care nu se pot aproba pentru a opri pe Români de a contribui cu mijloacele lor particulare la întreținerea propriilor lor scoale. Ceea ce asemenea încă n'au spus e că guvernul subvenționează numai scoale unde nu se învață decât unguresc și că aceste scoale, în mâinile sale sînt instrumentul cel mai puternic pentru a maghiariza Transilvania.

Și nu sînt aceste singurele pedeci aduse desvoltării naționale a Românilor, o lege asupra presiei, de un caracter cu totul excepțional și care nu privește decât pe teritoriul locuit de Români, li se aplică în modul cel mai arbitrar.

E lesne de a se lăuda cu liberalismul; e lesne de a trece drept un stat constituțional înzestrat cu un regim reprezentativ, și de a trimite naintea reprezentațiunii naționale pe toți acei cari ridică vocea pentru a formula o plângere sau a semnala un abuz. Ceea ce e mai anevoie este de a mărturi că populațiunii române li este interzis acest mod de a și revendica drepturile și că pentru a și răpi ori-ce mod de acțiuni și ori-ce influință parlamentară, s'a făcut o lege excepțională numai pentru Transilvania, adevă pentru țeara, ai cărei locuitori sînt două treimi Români. Această lege lipsind de dreptul electoral ce mai mare parte din Români care în Transilvania, formează aproape totalitatea clasei rurale, singura laborioasă și productivă, recunoaște — în schimb — ca alegători pe toți Ungurii nobili, privilegiati în virtutea regulii feudale, care era în vigoare înaintea revoluțiunii dela 1848, ori că de săraci și ori căt fără de căpătâiu ar fi acești alegători. Ast-fel înțeleg Ungurii liberalism și ast-fel îl practică pentru folosul lor, dar pentru cel mai mare prejudiciu al Românilor. Această neputență lua parte într-un mod util la desbaterile parlamentare, au hotărât de a se abține dela ori-ce amestec în mișcarea electorală și de a protesta, prin atitudinea lor pasivă și resemnată, în contra măsurilor arbitrare a căror victimă sînt.

Dela 1866 în coace ei s'au intrunit în mai multe rânduri, în adunare națională pentru a discuta asupra liniei de purtare ce trebuia să observe în fața situațiunii inice ce le facea guvernul dela Budapesta.

La fiecare nouă într-unire, simțându-se lipsiți de ori ce ajutor eficace au otărât de a stărui în această sistemă de abținere electorală și de a opune o mută protestare în contra măsurilor ilegale ce li se impuneau, sub adăpostul legalității ei au refuzat de a da, prin prezența lor în camera maghiară trisul spectacol al unei minorități totdeauna zdrobită, totdeauna batjocorită.

Cea mai însemnată din aceste adunări e cea din 1881 și în care toți Români din Transilvania și din Ungaria au fost reprezentați prin o sută cincideci și trei deputați, numiți de toți alegătorii români cărora chiar legea ungară le recunoaște dreptul de vot.

Ori căt de restrins ar fi avut dela care acești reprezentanți au primit mandatul lor, toată populațiunea română din regatul Ungariei a recunoscut bucurioasă autoritatea lor, pentru ca cel puțin de astă dată, voturile acestor privilegiați n'au fost espuse de a fi înnece de alegători de naționalitate străină. E dar permis de a dice că, în această împregiurare,

poparațiunea română întreagă s'a intrunit și a luat otăriri, a căror însemnată nu va scăpa nimemui. Adunarea, după ce a confirmat otăririle adunării precedente, a otărît planul amănunt și precis al politicei viitoare a partidii naționaliste, și a fiesat programa ei.

Acı autorul reproduce în resumat cererile memoriului și apoi urmează:

„E urgent,“ credem, că opiniunea publică s'u nu se mai lase a fi indusă în eroare prin informațiunile false ce i dă presa maghiară despre ceea ce se petrec în aceea parte a Ungariei; e urgent ca să înceapă a se cunoaște în Europa realitatea faptelor și ca să și facă o idee mai lămurită și mai precisă despre aceea populațiune română, care a îndurat pe nedrept și care îndură încă și astăzi tirania unui stăpân violent, acuns sub aparență înșelătoare a celui mai liberal protector.

Să nu se uite că acești Români nu sînt o grupă nensemnată perdată în imensitatea imperiului, ca spre exemplu Albanesii în Balcani, și că formează în sinul provinciilor ocupate de ei în Austro-Ungaria, maioritatea populațiunii. Să se fie asemenea seamă că Români de dincoace de Carpați sînt o porțiune însemnată dintr-un popor de nouă milioane de suflete care, de și e împărțit între diferite state, din punct de vedere politic, nu e mai puțin într-unut prin comunitatea originii limbei și vieții intelectuale.

Nu numai în numele echității și al justiției, acest popor merită a participa la toate bine-facerile civilizațiunii noastre moderne, ci chiar din punctul de vedere particular al ideilor ce au astăzi curs la noi, nimeni nu poate contesta Românilor din Ungaria dreptul de a remâne Români, așa precum doresc, Români în tradițiunile, Români în moravurile, Români în libera manifestare a activității lor intelectuale.

Am spus deja că, înainte de 1866, guvernul imperial din Viena, care totuși n'a făcut nici otădată paradă de liberalismul său, nu le-a prucețit cea mai mare parte de aceste drepturi.

Este oare rațional, este prudent ca guvernul din Budapesta să lucreze într-un mod cu totul deosebit în privința lor?

A combate nece revindecări atât de legitime ca cele formulate de Români, — ni se pare — a se espune într-o și sau într'alta la un conflict, care o putea ave un rezultat funest pentru cei cari ar căuta să l' provoace. De sigur Români nu se gîndesc, nu se pot gîndi de a rupe legătura care de secole unește soarta lor cu destinele imperiului austro-ungar; și, pe de altă parte, oamenii cari dirig astăzi politica regatului României, se inspiră de principii prea înțelepte și prea moderate, pentru a forma proiecte temerarie, care ar tinde la desmembrarea marelui puteri vecină lor. Dar, cu toate acestea, nu e oare de temut că, împingend pe Transilvăneni până la capăt, că oprindu-le cu o stăruintă arbitrară întrebunțarea limbei lor, a acelei limbi de care sînt mândri ca de moștenirea cea mai glorioasă ce le-au lăsat strămoșii lor Romani, a acelei limbi pe care o cultivă cu atăta iubire, în unire cu frații lor dela Dunăre, pentru a o transmite copiilor lor, nu e oare de temut că atătea persecuțiuni imprudente, atătea veeșățiuni nedrepte vor înștrăina din ce în ce mai mult pe Români din Ungaria de un guvern, care recunoaște astfel cele mai inocente și mai legitime ale lor aspirațiuni și i vor face, fără voie, să întoarcă privirile cătră aceia cari, chiar în puterea voci sângelui, sînt protectorii lor naturali?

Puterile se eliesc lesne în luptă,

mai cu seamă, când lupta e angajată între două națiuni care sînt gata la toate sacrificiile, care pot dispune de forțe numerice aproape egale și care sînt înzestrate de aceeași vitalitate națională.

În acest cas, vine totdeauna un al treilea, care se folosește de aceste neînțelegeri și divisiuni. Maghiarii nu pot să nu știe, ca și Români, că nu ei singuri sînt care potesc și că nu sînt cei mai bine pregătiți a lua, într-o ocaziune favorabilă, supremația în Europa orientală.

Elementele slave și germanice care le încongiară constituie, pentru unii ca și pentru alții, o necontenită amenințare, o armă care-i va lovi cu atăta mai sigur cu cât ea și își întresece pe fie ce și puterea prin neînțelegerile lor. În loc de ași înștrăina prin procederi nedrepte și nedemne de timpii în care trăim, simpatiele populațiunii române, Maghiarii ar ave de sigur mai mult interes de a face să înceute, otădată pentru totdeauna, apăsarea ce exercită asupra Românilor din Ungaria.

Astfel, ori-care ar fi stima și amirațiunea ce ne inspiră bărbății de stat ai Ungariei, să ne permită ale declara, cu toată francheța, că lor, relele calcule ale politicii lor greșite și ambițiunile lor prea exclusive, se va atribui cea mai mare parte din răspundere, în ori ce cataclism, care ar ave de efect de a distruge, în germinele său, viitorul prosper la care au dreptul de a aspira tot atăt toate popoarele și toate statele de pe țărmii Dunării răsăritene, cu condițiunea însă de a face ca să domneasă între ele cea mai frățească înțelegere.

Correspondențe particulare

ale „Telegrafului Roman“.

Alma în 17 Decembrie 1882. Domnule redactor! Autoritățile publice maghiare au comis în comuna noastră un act violent, care nu trebuie trecut cu vederea.

Înainte de ași face cunoscut cu însuși actul, ertati-mă să anticipez unele lucruri explicative, întemplate cu doi ani mai înainte.

De doi ani s'a vîrît și în comuna noastră unația. D'împreună cu clerul nostru de odinioară, George Șaban, au trecut la confesiunea greco-catolică și alți 3 indiviđi. Clericul numit a devenit paroh în Șmig, după-ce a sēmănat desbinarea în comuna noastră. Desbinarea deveni acută în decursul timpului. Murind o țigană de confesiunea unită venită la noi din altă comună, unii au cerut să fie înmormântată în cimitirul bisericii noastre, ceea ce greco-orientali nu voiră să o conceedă otădată cu capul. La espresa dispunere a autorităților publice se efectuă însă înmormântarea și oamenii noștri s'au vîdut îndemnați a recurge și apela la ministerul de justiție în contra acestei dispozițiuni. Prin resoluțiunea sa dt. 13 Iunie 1881 Nr. min. 16 ministerul de justiție a resoltiv ceea intrăcoale, că „în afacerea aceasta organele politice n'au voie a se amesteca.“

Unii, neumțămîți, au resuscitat procesul de nou pe cale politica. În urma acesteia a fișt pretorele în primăvara trecută în așa locului, spre a face investigațiune; cereri noastre: de a ni se asculta și martorii noștri în cauză de controversă, nici până ađi nu i s'a dat loc. Lucrul a rēmăn de atunci baltă. Atăta spre orientare!

De vre o trei zile a murit în comuna noastră o muere greco-catolică. Fiul acesteia a cerut ca moarta să fie îngropată în cimitirul nostru cu preot gr. cat. Oficiul nostru parohial nu s'a arătat neaplicat a conceeda înmormântarea, îndată ce va aduce întemtele un mandat special.

CONCURS.

dela pretorul, prin care se se demanda concederea.

Pretorul nici la esprima rugare a oficiului parohial, in care i se arata, ca poporul nostru e resolut a nu concede inmortentarea, n'a voit se scie de mandat. In 17 Decemvre a. c., vin, trimisi de pretorele, doi gendarmi, cerend a se da voie, se se inmortenteze moarta in cimiterul nostru, fara a ave insv vre un mandat in scris dela trimitetor. Poporul nostru, aund, ca nici gendarmii n'au mandat, a strigat in gura mare, ca nu concede inmortentarea cu nici un preaf. Pana ce poporul a asistat la servitul divin, greco-catolicii s'au apucat si fara concesione — sub scutul gendarmilor — de groapa. Dupu biserica s'a adunat intrag poporul nostru, in frunte cu parochul locului, in cimiteriu, cerend dela gendarmi mandatul, pe basa cruna sunt impunericii a urma astfel precum urmeaza. Nepotendu-si justifica gendarmi, de o parte procedura, ear de alta parte aratandu-li-se acestora resolutiunea ministeriala suspomenita, s'au retras, insistand, ca se ese din cimiteriu s'apatori groapi.

Astfel se duse apoi poporul la ale sale. Pe la 4 oare seara in 17 Decemvre ne pomem in comuna noastra cu adjunctul pretorial. De loc a fost adunat si poporul in masa, cerend si i se da mandat in scris, altfel nu va concede inmortentarea. In terpelari si provocari intre popor si adjunct isi iau inceputul. De odata ce se vedei Unescadron de husari si vre-o 30 hovevdi sosesc in comuna noastra cu armele puse in stare resboinicu spre a delatura revolta ce nu exista. Dupu ce acestia au vedut ca pretorul ia dus in Aprile cu patru luni mai nainte si ca nu-i lipsa de ei, s'au intors de unde au venit. Adeverat, ca puterea statului ajunge preste tot locul!

Varietati.

(Transferare). Escel. Sa dl ministru de justitie a transferat pe vice-notariu dela tribunalul reg. din Caransebe, Iulie Pucariu, la tribunalul reg. din Budapesta in aceeași calitate.

(Postal). La gara din M. Osoheiu s'a deschis Joi in 9/21 Dec. un nou oficiu postal.

(Universitatea nationala saeasesca) isi continua sedintele. In sedinta dela 19 intre alte s'a debatuat si petitiunile comunelor bisericesci gr. or. din Sighisoara, Vinerea, Boita Talmacel, Porcesii, Sebesul sup. si inf. si a com. gr. cat. din Sibiu pentru subsidii in favorul scoalelor. Comisiunea din considerante la starea actuala a cassei a propus respingerea petitiunilor. In decursul dezbaterii s'a mai facut o propunere si in favorul comunei bisericesci din Luncra. Majoritatea universitatii a primit propunerea comisiunei, eara Dr. Pacurar a insinuat vot separat. Votul majoritatii noi il aflam ca este, cel puin inoportun.

(Pentru Ciangai) s'a tinut Luni in Budapesta conferinta in care s'a satorit inlesnirea reasezării in Ungaria a acelor ciangai, cari vor voi a fi reasezati. Spre sfersitul acesta s'a constituit un comitet.

(Oberdank) vor spanduat in 8/20 la 7 oare dimineata in Triest.

Bontocsi de Feder, cunoscuti de cand cu Krachul serbesc, se telegrafeaza din Paris, ca sunt condamnati la 5 ani inchisoare, 3000

Varietate aceasta a ramas din nru precedent. Acum universitatea e suspendata pe patruspradece zile.

franci peadeapsa in bani si la suportarea speselor judecatoresci.

(Timpul) e frumos dar triguros. Termometrul s'a coborat 8 graduri sub 0. De a seara termometrul s'a suit pana la 0. Nourealu, semne de ninsoare.

Bursa de Viena si Pestu

Table with 3 columns: Item description, Viena, B-pestu. Includes items like Renta de aur ung., Renta ungh. de la 4%, Obligatiuni ungh. cu clausula de soritie, etc.

Nr. 6. [318] 1-3

CONCURS.

Pe basa statutului organic § 63 combinat cu § 23 punct 5 si a instructiunii votate de sinodul archidiecean la 13/25 Aprile 1877 Nr. 191 § 7 prin aceasta se publica concurs pentru indeplinirea postului vacant de protopresbiter in tractul Sibiuului.

Fitorul protopresbiter ca atare va fi tot odata si paroch in locul central al tractului, anume in cetatea Sibiuului, aca insa: ca pana la devenirea in aceasta a parochiei protopresbiterale dela biserica Schimbalei la fafa din cetate, el in locul acela si se ocupe in mod provisoriu parochia dela biserica Banei-vestiri din suburbii Uosefin.

Emolumentele impreunate cu acest post protopresbiteral sunt:

a) venitele ordinari protopresbiterali, cari stau din ajutoriu de stat si din tacele ce incurg pentru sedulele da cununie, pentru vizitarea comunelor tractuali, pentru procesele divortiali si pentru alte speciale functiuni protopresbiterali.

b) venitele ordinari ale parochiei de clasa a II a din Sibiu, suburbul Iosifin, eventualmente ale celei din cetate, impreunh cu locuinta in natura. La postul acesta pot concurge barbatii apfi si binemeritati pe terenul bisericesc; in special acela, cari dupa o pregatire cel puin de 8 clase gimnasiale sau reale cu testimoniu de maturitate au terminat studiile teologice la vre-unul din institutele metropoliei noastre si au sustinut cu succes bun esamenul riguros de calificatiune, sau cari dupa pregatirea indicata mai sus au terminat studiile teologice la vre un institut ortodox afara de metropolia noastra, dar apoi au depus esamenul de calificatiune inaintea comisiunei esaminatoare a consistoriului archidiecean.

Pot insv concurge si fara testimoniu de calificatiune profesorii de teologie si preotii chirotoniti inainte de introducerea esamenelor de calificatiune, daca in celelalte au calificatiunea prescisa mai sus.

In mod exceptional mai pot concurge si fara prescisa calificatiune gimnasiali acei administratori protopresbiterali, cari din privire la aplicabilitatea lor, la zelul si acuratetea ma-

nifestata in administrarea protopresbiteratului, vor ave dela consistoriu archidiecean (planar) speciala indreptarire la acest concurs.

Cei ce voesc a concurge la acest post au a si asterne suplicele concursuali la Venerabilul consistoriu archidiecean in Sibiu, in restimp de 30 zile dela prima publicare a acestui concurs in foia „Telegraful Roman“, alaturand cate o tabela de calificatiune, carea se contina date esacte si special in urmatoarele rubrici: numele, caracterul (rangul bisericesc) si locuinta concurentului, anii etajii (anul, luna si ziua nascerii); studiile pregatitoare afara de cele teologice (anul, locul si categoria acelora, esamenul de maturitate, doctorat s. a.) studiile pregatitoare teologice (anul si locul acestora si esamenul de calificatiune); serviciile de pana acum pe terenul bisericesc (timpul, locul si categoria acestora); in fine cunosctia limbilor si alte reflexiuni. Datele din aceasta tabela sunt de a se intari cu documente cari se se accluda in original, precum carte de botez, testimonii scolastice si de maturitate, testimonii teologice si de calificatiune, atestate de servitii bisericesci si eventualmente toate altfel de recomandari.

Sibiu 19 Novemvre, 1882.

Comitetul protopresbiter al tractului Sibiuului.

prezedinte: Moise Lazar m. p. Demetriu Comsam. p. notariu: adstr. ppresbiteral.

Viena! Paris! London!

Auditi si mirativi!

Administratiunea massei a falicii „Mari fabrica Anglo-Britice de Argint“ vinde toate marfurile de parte sub preful de vnzatura. Pe langa trimiteria sumei sau pe langa rambrasiu de fl. 5.50 primese cine-va un servit; foarte solid de masa si de desert din argintul cel mai fin Anglo-Britico (care mai nainte costa preste 40 fl.) si primese fl. care comandatoru garante in seria pentru remanens, servitului 10 ani alb. 6 cupite de masa cu lama escelenta de ojal. 6 furcune de argint veritabil anglo-brit. 6 linguri massive de argint anglo-brit. 6 lingurite fine de argint anglo-brit. 1 lingura de supu, de argint anglo-brit. 1 lingura masivata de lapte, de argint anglo-brit. 6 raziatoarea de cupite escelente de argint anglo-brit. 6 linguri massive de desert de argint anglo-brit. 6 furcune de desert de argint veritabil anglo-brit. 1 refractor escelent de pipu sau de zahar. 6 palare frumoase massive de oate. 1 servit fine de oate de argint anglo-brit. 1 taru splendid de argint anglo-brit, de 30 cm. de lungu. 1 stricnitoare de tei sorta cea m. si finu. 6 servite compoase de salon 62 buccji.

Dovada ca anmul pe n'are clarlatania drept basu, ms oblig prin aceasta in nici, daca masa in convins, a o reprini fara nici o pedecu, prin urmare ori ce comanda o fara ruzina. Cine vrea daru se capete marfu buna si solida, se se adreseze pe cat timp mai este provisiune, cu toata increderea la

J. H. Rabinovic, Viena. Depositi central al fabriciei de argint Anglo-Brit. II. Schiffmullergasse 20. Praf de curatit pentru servitulu de mai sus se afla la mina per scantila 15 cr. [301] 4-6 Filiale: Paris, London.

Pentru ocuparea postulu de capelan pe langa neputinicosu paroch Ioan Mofoiu in parochia de clasa a III-a dela biserica nouu din Simon, protopresbiteratul Branului, conform grafoasei ordinatiuni consistoriale ddto 16 Noemvre a. c. Nr. 2532 B. se escrie prin aceasta concurs cu termin de 30 zile dela prima publicare.

Emolumentele impreunate cu acest post de capelan sunt jumtate din toate venitele parochiali in suma de 200 fl. v. a. pe an.

Concurentii au a si tramite subscrisului suplicele lor instruate in sensul statului organic si conform regulamentului congresual pentru parochii din anul 1878.

Brafov, 26 Noemvre 1882.

In contelegere cu comitetul parochial respectiv. Iosif Barac m. p., prot. ca adstr. ppresb. al Branului.

Scrisuri fonciare de 6% ale Institutului de credit si de economii „Albina“ in Sibiu.

Aceste scrisuri fonciare notate la bursa din Budapesta aduc 6%, interese si ofer siguranta cea mai mare, fiind coperite:

- 1. prin hipoteca intraita, care in-trece siguranta pupulari usitatu si care in partea ei cea mai mare sta din moeste (realitati de camp). Conform legעי aceste hipoteco servesc esclusiv pentru asigurarea detentorilor (posesorilor) de scrisuri fonciare ceea ce se face evident in cartea fundarului la fie-care intabulare; 2. prin un fond de garanfa prescriu prin lege de 200,000 fiorini, elocatu in efecte publice sigure. 3. prin toata egalatata avere a institutului.

Cuponii de interese se platese fara de nici o subtragere la semestru, in 1 Aprile si 1 Octomvre a fie-cariu in la cassa institutului in Sibiu, la filiala institutului in Brafov si la „Banca comerciala ungaru“ in Budapesta.

In toate aceste locuri se dau si imprimaturi pe scrisurile fonciare ale institutului pana la 90% a valorcii lor de curs cu 7% interese la an.

Scrisurile fonciare se rascumparu in intreaga lor valoare nominala cel mult in 20 ani prin tragerea la sorji in tot anul in luna Septemvre. Ele se afla de vnzatura in cursul zilei si la

J. P. Kabdebo, bancaru in Sibiu. [305] 3-4

Petru Tisu,

mi permit si in aceasta cale de a aduce la cunosctia onorabilulu public, ca mi am deschis

cancelaria mea advocatuala pe langa tribunalul regiu din Panciova. [319] 1-3

Advertisement for Zambach & Gavora. Text: Zambach & Gavora. Fabrica de vestminte si recuisite bisericesci de rit catolic si grec. in Budapesta, strada Vafului, Vaczi utca Nr. 17. Felon sau Odajit, Albe, Stihare, Dalmatice, Baldachin, prapori. Toate feleurile de steaguri, si pentru societati industriale (si pentru pompieri) co- vor pe altariu, potiruri, pietohlebnice, cadelnite, pacifical, candelae de altar, policandree pentru bisericu, ripide, chivot, carti de Evangelie etc. Comande se efectuesc prompt. — Obiectele, cari nu vor conveni, se vor schimba cu alttele

